

Sygn. akt IV CZ 134/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)
SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)
SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Z. W.
przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej w G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 marca 2014 r.,
zażalenia strony pozwanej
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 października 2013 r.

**oddala zażalenie i zasądza od strony pozwanej na rzecz
powoda kwotę 1 200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd drugiej instancji odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. wobec uznania, że wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie o zapłatę nie przekracza kwoty 50.000 zł.

Uznał, że skoro zakresem zaskarżenia objęte są odsetki ustawowe od kwoty 21.736,71 zł, wynoszące za okres objęty skargą 9.608,53 zł, a ponadto dalej zasądzona kwota 34.207,59 wraz z ustawowymi odsetkami, to uwzględniając regułę wynikającą z art. 20 k.p.c. wartość przedmiotu zaskarżenia wynosić będzie suma dodatkowo zasądzanego roszczenia w kwocie 34.207,59 zł oraz odsetki należne od kwoty 21.736,71 zł za okres objęty skargą, zamykające się kwotą 9.608,52 zł. Suma obu tych kwot (34.207,59 oraz 9.608,52 zł) nie przekracza minimalnej kwoty 50.000 zł przesądzającej o dopuszczalności skargi kasacyjnej.

W zażaleniu na to postanowienie strona pozwana zakwestionowała poprawność wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, twierdząc, że określa ją kwota 55.945 zł, powstała z zsumowania kwot 34.207,59 i 21.736,71 zł, wywodząc, że wartość przedmiotu zaskarżenia określa łączną wartość roszczeń głównych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym jest, że określony w skardze kasacyjnej zakres zaskarżenia obejmował zasądzoną kwotę roszczenia głównego w wysokości 34.207,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty, a ponadto wyłącznie odsetki ustawowe wyliczone w kwocie 9.608 zł należne od kwoty 21.736,71 zł wcześniej zasądzonej prawomocnie i nie objętej już zakresem zaskarżenia w skardze kasacyjnej.

Hipoteza art. 20 k.p.c. obejmuje sytuację, w której obok świadczenia głównego dochodzone są odsetki (postanowienie SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 71/00, niepubl.) jako świadczenie uboczne, którego wartość nie jest wliczana wówczas do wartości przedmiotu zaskarżenia. Jeżeli natomiast zaskarżeniem objęte są wyłącznie odsetki, to tylko one - mimo dochodzenia ich obok świadczenia głównego - wyznaczają wartość przedmiotu zaskarżenia (postanowienie SN z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 186/06, niepubl.).

W niniejszej sprawie oznacza to, że zaskarżenie orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia uwzględniającego roszczenie główne w kwocie 34.207,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty wyznacza wartość przedmiotu zaskarżenia w wysokości kwoty określającej wyłącznie wartość tegoż roszczenia głównego.

Natomiast zaskarżenie orzeczenia w części zasądzonej wyłącznie ustawowe odsetki od zasądzonej i niezaskarżonej kwoty 21.736,71 zł skutkuje tym, że kwota tych odsetek (w sprawie 9.608,52 zł) wyznacza wartość przedmiotu zaskarżenia, a nie niezaskarżona kwota 21.736,71 zł, od której zasądzone zakwestionowane w skardze kasacyjnej odsetki.

Wyjątek ustanowiony w art. 20 k.p.c. dotyczy bowiem tylko sytuacji, w której roszczenie uboczne jest żądane obok roszczenia głównego, przy czym co do odsetek jest oczywiste, że chodzi o odsetki naliczane od kwoty objętej nadal spornym roszczeniem głównym. W tym tylko wypadku wartość odsetek nie wpływa na wartość przedmiotu sporu. Jednakże stan objęty hipotezą art. 20 k.p.c. istnieje tylko do chwili prawomocności wyroku rozstrzygającego o świadczeniu głównym (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 28 czerwca 1999 r., III CZP 12/99, OSNC 2000 r. nr 1, poz. 1).

W tej sytuacji nie ma racji strona zażąca, która usiłuje uczynić elementem kształtującym wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym kwotę 21.736,71 zł, nie będącą już przedmiotem sporu w postępowaniu apelacyjnym i nie objętą zakresem zaskarżenia w skardze kasacyjnej.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 5 i § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490).

